

A KÉMÉNYSEPRŐ ZSIRÁFOK Gyerekek, hallottátok-é már hírét a marabu-várnak? Rá ne mondjátok, hogy hallottátok, mert én akkor mindjárt azt kívánom, hogy mutassátok hát meg azt a híres várat a térképen. Ott pedig nem mutatjátok meg, ha holnap ilyenkorig keresitek is. Marabu-vár nem a térképen van, hanem az állatkertben. Ott az is meglátja, aki nem keresi. Én se kerestem, mégis messziről megláttam a hegyes tetejű marabu-palotákat. - Ugyan kik laknak ezekben a furcsa emeletes házakban? - kérdeztem az őrt. - Azokban a marabumadarak laknak, kérem - okosított föl az ember. - Marabumadarak? - mondtam csodálkozva. - No, azok nagy urak lehetnek, hogy így kedvüket keresik. Szeretnék velük megismerkedni. - Lehet - azt mondta az őr, s megzörgetett egy rácsos ablakot a marabu-palotán. Hát ki is dugta rajta a fejét - egy fülesbagoly. - Nini - mondom -, ez a madár tán hétköznapi fülesbagoly, vasárnap marabu? - Fülesbagoly az mindig - nevetett az őr -, ő a cselédje a marabunak. Úgy kellett lenni, mert a fülesbagoly hirtelen visszakarta a fejét, s rikoltott odabent esze nélkül. Bizonyosan azt jelenthette, hogy vendég áll a házhoz, tessék fölhúzni a csizmát. Fölhúzta-e Marabu úr a csizmát, vagy sem, meg nem mondhatom, mert csak a hosszú orrát tolta ki az ablakon. - Kecsegés jó reggelt - köszöntem fel neki, de nem szólt rá semmit. - Szerecsen madár az, nem ért magyarul - mondta az őr. - No, én meg szerecsenül nem értek - szomorodtam el. - Hanem azért ha ilyen szép házat kapnék, én is beállnék marabunak. - Azt megteheti az úr - nevetett az őr -, csak tessék kivárni, míg olyan hosszúra megnő az orra, mint a marabué. De úgy elszaladtam én onnan, hogy vissza se fordultam többet, s azóta se láttam marabu-várat. Csak a verebek hozták hírül az újságot, hogy nagy a baj marabuéknál. A baj az volt, hogy Télapó a marabu-palotába is bekocogtatott a múltkoriban, s nagyon ráijesztett a forró naphoz szokott afrikai madarakra. Bezzeg egykettőre megtanította magyarul a kis marabu-fiókákat. - Nagy a bánat, nagy a bú, fázik a kis marabu! - Egész éjszaka ezt jajgatták az ártatlankák. Ők még hírét se hallották a télnek, de az öreg Marabu apó sokat tapasztalt már jártábankeltében, s tudta, hogy mivel lehet a telet megszelídíteni. - Fűts be! - parancsolta a bagolynak. Bagoly inas szót fogadott, de nagy baj is lett belőle. Egyszerre teleszaladt füsttel valamennyi marabu-ház, az orruk hegyéig se láttak tőle a madarak. - Marabu úr, azt gondolom, a kéményben sok a korom - köhécselt Bagoly inas. - Hát ki kell söprezni - tuszkolt mérgesen Marabu apó.

97

- Könnyű azt mondani, de hol találom én emeletes kéményseprőt - gondolkozott el a bagoly. Futott szegény fűhöz-fához, de mindenütt azt mondták neki, hogy ehhez a mesterséghez nem értenek. A róka ugyan lobogtatta a farkát, hogy azzal lehetne kéményt söpörni, de csak akkor, ha

füstölt kolbász lógna benne. - Sajnálom, vendéglőből hozatjuk a kosztot - mondta elkeseredve a bagoly, s nem győzte a fülével a szemét törölgetni. Marabuéknál nagy szomorúság volt azon az estén. El is határozták, hogy másnap itt hagyják a marabu-várat, és visszaköltöznek arra a jó forró szerecsen homokra, a pálmás Nílus partján. Mindjárt át is szalajtották Bagoly inast zsiráf szomszédékhoz, hogy kérje el a vasúti menetrendjüket. Nekik még bizonyosan meglesz, mert nemrég költöztek ide Afrikából. Zsiráf apó éppen aludni készült, mikor betoppant a bagoly, és elhuhogta a bajukat. - Menetrendet nem adhatok, hanem adok egy jó tanácsot - hunyorított Zsiráf apó. - Kidobolták Szentesen: aki fázik, reszkessen. - Süsd meg a tanácsodat! - süvöltötte haragosan a bagoly, Zsiráf apó mosolyogva súgott valamit a négy legény fiának. Mit súgott nekik, mit se, azt én meg nem tudom mondani, de az bizonyos, hogy mikor másnap hajnalban az öreg marabu kinézett az ablakon, táncolni kezdett kopasz fején a hálósapka, olyan csodát látott. - Hej, gyerekek! - csengette föl a háza népét. - Nézzetek csak ki az ablakon, mi történt az éjjel! Zsiráffejük nőtt a kéményeknek! Úgy volt biz az, négy zsiráffej meredezett ki a négy kéményen. Olyan bohókás látvány volt ez, hogy a kelő napnak is egyszerre nevetőre gömbölyödött az ábrázata. Úgy bizony, mert ahogy Bagoly inas elsuhogott, azt súgta Zsiráf apó a fiainak: - Gyerünk csak, gyerekek, söpörjük ki a marabu szomszédék kéményeit, hogy meg ne vegye az istenadtákat a hideg. Nem sokból áll az nekünk, létra se kell hozzá. Biz ahhoz nem kellett semmi se, még székre se kellett nekik állni, csak úgy álló helyükből kidugták a fejüket a kéményen. Igaz, az ábrázatuk kormos lett egy kicsit, de a kémények szelelnék azóta, mint a parancsolat, s marabuéknak eszükbe sincs a kivándorlás. Egész nap ott sütkéreznek a kemence körül, s úgy járnak a csárdást, ahogy a bagoly fütyül nekik. Közbekezőbe pedig elhallgattatják a bagoly muzsikást, s felköszöntik az udvari kéményseprőjüket: - Ácsi! Éljen Zsiráf bácsi! Ilyen jószívú teremtések a zsiráfok. Amelyiktek föléri a fejük tetejét, vakargassa meg a homlokukat, megérdemlik.!